

Barraca 6 de la Carena del Panissar

Rellinars

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Carena del Panissar
Alçada: 470

Coordenades:

Latitud: 41.6626
Longitud: 1.91924
UTM Est (X): 410022
UTM Nord (Y): 4612880

Classificació

Número de fitxa 08179 - 421
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Popular Modern Contemporani
Segle XVIII-XX
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: La coberta està enfonsada
Protecció Legal
Observacions protecció: Decret 27/2011 del Consell Comarcal del vallès Occidental
Accés Díficil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Autoria de la fitxa Jordi Montlló i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: dc., 03/07/2019 - 02:00

Descripció

Barraca de pedra seca situada al nord del municipi de Rellinars, a la carena del Panissar. L'accés es fa pujant pel camí del cal Manel en direcció al camí de la Font del Bosc fins el capdamunt. Arribats a la carena, en un revolt, deixar a mà dreta la pista principal i entrar a mà esquerra per un corriol sense mai deixar-lo. Un cop visualitzada una barraca de pedra seca, que queda a mà esquerra, a tocar del camí, enfilarse pel marge dret, en direcció nord-est un centenar de metres per entre la brolla de romaní.

Es tracta d'una construcció del tipus àeria aïllada. És de planta circular, mesura 2'10 metres de diàmetre interior. La porta, orientada al sud-oest, té els brancals lleugerament inclinats i una única llinda, plana amb contrallinda. Mesura 1,25 m d'alçada per 0,60 m d'amplada a l'exterior i 0,70 m a l'interior. La pedra emprada en la construcció és força irregular. El gruix dels murs és de 0,55 m. La coberta és de falsa cúpula, per aproximació de filades; l'alçada màxima interior conservada és d'1,70 m. A l'exterior, ha perdut gairebé tot el voladís (que mesura davant de la porta 1,37m). A l'interior de l'estança, conserva un triple tinell superposat, molt ben conservat. L'inferior mesura 0,40 m d'amplada per 0,30 m d'alçada per 0,60 m de fons; el situat al mig, mesura 0,35 m d'amplada per 0,37 m d'alçada per 0,40 m de fons i finalment el superior, per sota mateix de l'arrencada de la volta, fa 0,25 m de costat per 0,40 m de fons. Té dues espitlleres, orientades a l'est i al sud-est respectivament.

Observacions:

Aquesta barraca no consta en l'inventari de l'Observatori del Paisatge de Catalunya dins el projecte Wikipedra de construccions de pedra seca. Ha estat localitzada i documentada durant la realització del treball de camp del Mapa de Patrimoni.

Al darrera mateix hi ha la pedrera on es varen extreure les pedres per la construcció de la barraca i els marges immediats.

Història

La tècnica de la pedra seca es caracteritza per l'ús de la pedra sense treballar i sense cap material d'unió. Les irregularitats de les lloses es corregeixen amb pedruscall. La pedra només es treballa quan ha de tenir una tasca específica, com llindes o escaires. A Rellinars aquesta tècnica s'utilitza en les barraques de vinya, en les parets de marge per aterassar el terreny i també en tines.

Es tracta d'una tècnica amb uns orígens molt remots però que la seva expansió es vincula amb el creixement de la viticultura durant la segona meitat del segle XIX (SOLER i PERARNAU:1985). No hi ha testimonis, ni documentació que puguin aportar una cronologia més antiga. Els condicionants que afavoreixen l'aparició de les barraques són: un increment de l'àrea cultivable que provoca la construcció de parets de pedra seca per formar feixes; una atenció més continuada que reclama el conreu de la vinya, creant la necessitat d'aixopluc i magatzem d'eines del pagès que restarà més temps lligat al camp; i, finalment, la presència al Bages, d'un estrat rocós molt pròxim a la superfície.

La situació geogràfica d'aquestes barraques ve condicionada per la necessitat d'aprofitament de l'espai conreat. Podem trobar, per tant, barraques construïdes entre dues feixes de diferent nivell, sempre i quan siguin del mateix propietari. També podem trobar barraques enmig del camp, però es deu al mateix condicionant, ja que segurament es tracta d'una franja del camp rocosa o de difícil utilització pel conreu. Finalment, també podem trobar les barraques en un racó del camp, on s'amuntegaven les pedres extretes de llaurar, o fora del camp semi excavades en un marge. Segons la tipologia de la seva construcció, poden ser de planta circular o quadrangular i poden ser construccions isolades o estar adossades en un marge o altra construcció. La volta de les de planta circular es fa per aproximació de fileres. En canvi, les de planta quadrangular poden tenir la volta per aproximació de fileres o en base a un sistema piramidal. Pel que fa al tema dels constructors, es pot parlar de tres teories: l'existència de quadrilles de "barracaires" itinerants, els "sardans", o el propi pagès. L'existència del sardans s'ha recollit en el treball de Soler i Perarnau (1985) gràcies a un informant que situa aquests personatges a finals del segle XIX. Es tracta d'homes procedents de

la Cerdanya, segurament la part alta de la Cerdanya, que oferien els seus serveis per a la construccions de pedra seca, com activitat complementària en èpoques climatològicament adverses en el seu lloc de residència.

Bibliografia

PLANS MAESTRA, Jaume (2009). Arquitectura tradicional rural en pedra seca a la comarca del Bages. Ajuntament de Bellpuig i Publicacions d l'Abadia de Montserrat.

RECULL HISTÒRIC DE MURA (2017). Pedra seca, pedra viva. Patrimoni vitícola i desenvolupament econòmic. Ponències i comunicacions de la IX Trobada d'Estudis per a la preservació del patrimoni de la pedra seca als Països Catalans.

RIPOLL, Ramon, coord. (2010). La pedra seca. Evolució, arquitectura i restauració. Col·lecció Arquitectura tradicional, vol. 3. Edicions Brau. Figueres.

SOLER i BONET, Josep M. i PERARNAU i LLORENS, Jaume (1985). "Les barraques de vinya al terme municipal d'Artés (Pla de Bages)"; dins Dovella, núm. 17. Manresa, pàgs. 37-43.

SOLER i BONET, Josep M.(1987). "Barraques i tines, construccions per a la vinya"; dins Dovella, núm. 24. Manresa.

SOLER i BONET, Josep M.(1988). "La tècnica de la pedra seca. La construcció popular"; dins Dovella, núm. 29. Manresa, pàgs. 47-52.

SOLER i BONET, Josep Maria (2000). "La construcció en pedra seca, arquitectura, patrimoni i tradició"; dins Dovella, núm. 70. Manresa, pàgs. 9-11.

